

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De veneratione || sanctor[um] libri duo Judoci
Clich-||touei. Neoportue[n]sis. excelle[n]tissi-||mi
Parisiensis academïæ Theologi**

Clicthove, Josse

Coloniæ, 1525

VD16 C 4211

Ob excellentia[m] uirtutis sanctor[um], imitationis exe[m]plu[m], &
patrociniij subsidiu[m], honora[n]dos esse a nobis sanctos VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36172

LIBER PRIMVS.

Damascenus

Math. 11.

etiā uos uocauī seruos, nā seruus nescit qd facit dñs eius. **Hæc** Damascenus. Quinimo deinceps p totū id caput, idē probatissimus author, multis argumētis sc̄tōs esse uenerādos astruit ita circa finē eius, rē propositā colligēs, p singulos sanctoꝝ ordines apta progressionē. Deiparā, ut proprie & uere dei matrē, honoremus. Præcursoꝝ Iohānē, ut prophetā & baptistā & missum & martyꝝ. Neq; eī inter natos mulierū surrexit maior Iohānē, ut dñs dixit, & regni eius, primus præco fact⁹ est. Ap̄s, ut fratres dñi & inspectoꝝ, & ministros in passionibus eius. Et hoc pacto singillatim p ceteros sanctorū grad⁹ inibi procedit Damascenus, oñdens eorū singulos eē colēdos & causā pariter subnectēs. Ceterū nō foret difficile, cōplures alios eiusdē rei testes, eximios authores adducere, qm̄ testimonijs ad eā causā sulciēdā accōmodis, passim scatent ipsoꝝ rū libri. Sed nō uisum est id in p̄sentia necessariū, in re scilicet tā clara & ligda, densam nubem testium inducere, eaq; legentium oculos offundere.

Ob excellentiā uirtutis sanctorū, imitationis exēplū, & patrociniū subsidiū, honorādos eē a nobis sc̄tōs. **Cap. VI.**

Hebræ. 11.

Voniā supra utcūq; monstratū est, sc̄tōs a nob honorari debere, nūc reliquū est oñdere, curnā honorādi sunt, ne id gratis & sine legitima rōne dictū uideat. Inter ceteras autē causas, q̄ merito quēq; dāt impellere ad debitū honorē sanctis impēdēdū, tres potissimū assignari solēt, q̄ nos ad id ip̄m p̄standū efficiāt propensiores. **¶** Prima est, insignis eminentia uirtutis & sanctimonie, q̄ hic uirtutē agētes mirificē claruerūt. Nemo siquidē est, q nō norit, uirtuti honorē deberi, & ijs q uirtute sunt p̄diti, q̄toq; excellentior fuerit uirtus, tāto p̄clatiore afficiēda est honore. Atq; nullus est sanctorū ordo & gradus, & in quib; ordine nullus reponit sc̄tūs, q nō eximio uirtutis splēdore coruscauerit, quiq; nō mirō honorū operū ornatu refulserit. Sancti em̄ p fidē (ut beatus scribit Paul⁹) uiceit regna, opati sunt iustitiā, adepti sunt repromissiones, fortes facti sunt in bello, nō corporali tm̄, sed & spūali, cōtra demonē, mūdū & carnē, quē triplicē hostē uictrix dextra fuderūt. **D**emonē qdē, adiutrice dei grā superauerunt.

De ueneratione Sanctorum

runt, mūdū cōculcarūt, & carnē edomuerūt, gloriosq; trium-
pho ob p̄clarā hāc & triplicē uictoriā, ccelestib⁹ attris sunt in-
uecti, aureo diademate, a patre q; in ccelis est coronati, & ad ī-
mortalē uitā traducti. **Nōne** igit panegyrico sunt carmine di-
gni, qd duos eorū labores enarret, uirtutes enūeret, illustrē ui-
ctoriā p̄dicet, & p̄mia ip̄sorū p̄petua etiā cōmemoret. **Certe**
id recta exposcit rō, ut uiros illos gloriosos laudemus, p̄clara
ip̄sorū opa in ampliōrē eorū cōmēdationē referamus, gratul-
lemur eorū gloriā immarcessibili, ad quā ex hac ualle miserīe
sunt euecti, deoq; ip̄sorū sanctificatori gr̄as agamus, de exube-
rante gratiarū munere sanctis collato, cuius adiutorio, ita sunt
glorificati. **Nōne** uas electionis Paulus, in eplā sua ad **Hebræ-**
os cōscripta, antiq; ueteris instituti patres claro celebrauit en-
comio, illustresq; eorum uirtutes & noia, catalogo qdā sacro
recensuit. **Nōne** & de iisdē ait **Ecclīasticus**: **Laudemus uiros**
gloriosos, & parētes n̄ros in gn̄atione sua. **Et** post descriptas
generatim illorū laudes, mox subnectit. **Oēs** isti, in gn̄ationi-
bus gentis suā gloriā adepti sunt, & in diebus suis habent in
laudibus. **Qui** de illis nati sunt, reliquerūt nomē narrandi lau-
des eorū. **Deinde** singulatim cuiusq; antiquorū patrū, **Enoch**
Noe, **Abrahā**, **Isaac**, **Moyse**, **Aaron**, **Iosue**, & ceterorū, p̄cla-
ros enarrat titulos, & acta magnifica. **Quid** igit insignib⁹ no-
uā legis patribus, est a nobis exhibendū: q; dñm uirtutū & re-
gē gloriā, iā in terris uisum & cū hoibus cōuersatū, & tpe &
ope secuti, neutiq; ab eius declinatūt uestigis, sed uirtutib⁹ &
signis splēdidiorib⁹, q; p̄isci & nūc antiquati ritus, patres, cō-
rularūt. **Nōne** ergo & laudū his debent ampliora p̄conia, &
honor multo cumulator. ¶ **Secūdo**, sanctorū honorificentia II.
cōfert nobis ad imitatiōis studiū, q; ardentē accēdimur, cū ip-
sorū uirtutes in die solēnitatis eorū, n̄rā mentis oculis obijci-
unt. **Sunt** em̄ egregia sanctorū opa, tanq; sacra qdā faces, nos
ad aemulationē, sequēdosq; mores eorū, suo seruore succēdē-
tes. **Qd** & **Leo** papa, in qdā sermone de martyribus affirmat, **Leo** papa
dicēs. **Quotiescūq;** fratres charissimi, sanctos martyres solēni-
ter celebramus, ita ip̄sis intercedētibus expectemus a dño cō-
sequi temporalia bñficia, ut ip̄sos martyres imitādo, accipere

Hebræ. 11.

Ecclē. 44.

Ecclē. 45. &
deinceps.

Leo papa.

LIBER PRIMVS.

mereamur æterna. Ab eis em̄, sanctoꝝ martyꝝ in ueritate, fe
 stiuitatū gaudia celebrant, q̄ ipsoꝝ martyꝝ exēpla sequūtur.
 Solēnitates em̄ martyꝝ, exhortatiōes sunt martyꝝ, ut imi
 tati nō pigeat, q̄d celebrare delectet. Sed nos uolumus gau
 dere cū sanctis & tribulationē mūdi nolumus sustinere cū il
 lis. Qui autē sc̄tōs martyres, uel inquātū potuerit imitari nolu
 erit, ad eorū beatitudinē nō poterit puenire. Sic em̄ ap̄l̄s Pau
 lus p̄dicat, dicēs, Si fuerimus socij passionū, erimus & cōsola
 tionū. Et dñs in euāgelio. Si mūdus uos odit, scitote quia me
 priorē uobis odio habuit. Recusat eē in corpe, q̄ odiū mundi
 nō uult sustinere cū capite. Hæc ibi. Cōsonat illi Damascen⁹
 post enūeratos sc̄tōꝝ gradus & ordines, q̄bus honorē debe
 mus, hæc subnectēs. Hoz oim attendētes cōuerationē, æmu
 lamur fidē, bonitatē, spem, zelū, uitā, tolerātā passionū, & su
 stinētiā usq; ad sanguinē, ut & coronā gl̄iæ cū ipsis particeps
 mus. Et paulo post in cap. sequēti. Sicut & sanctoꝝ fortia facta
 p̄parāt nos ad fortitudinē, & zelū, & imitationē uirtutis illoꝝ
 rū, & gloriā dei. ¶ Terrio deferēda sunt sanctis honoz obse
 qua a nobis, ut hoc pio officio demereamur eoz patrociniā, ip
 sosq; habeam⁹ pro nob̄ apud deū in cā nr̄a patronos & inter
 cessores. Quā q̄to studio sit nobis enitēdū, ostēdit Iohānes Da
 mascen⁹ libri q̄tti de fide orthodoxa, cap. 16. dicēs. Quātū sa
 ne laborares ut inuenires adiutorē, q̄ ad mortalē regē te addu
 ceret, & pro te ad ip̄m sermones faceret. Adiutores ergo to
 tius gn̄is, deo pro nobis supplicatiōes porrigētes, nō honorā
 di sunt: certe honorādi. Bt̄us itē Dionysius in postremo cap.
 libri de eccl̄iastica hierarcha, eādē astruit sn̄iam his ybis. Itaq;
 scripturę sacre acq̄scēs, utiles eē in hac uita duxerim sc̄tōꝝ p̄
 ces hoc mō sc̄licet. Si q̄s sanctoꝝ munerū desiderio incēsus,
 ad eoz p̄cipiēda pie affect⁹, paruitatis tñ propriæ cōsci⁹, quē
 piā sc̄tōꝝ uiroꝝ adeat, oretq; sibi adiutorē & p̄catorē accede
 re, caplet ex hoc oīno utilitatē cōmoda cūctā excedētē. Fruct⁹
 ei n̄s q̄petit sacratissimis donis, suscipiēte diuina clemētiā, atq;
 in primis in eo amplectente religiosam cognitionē sui, reuere
 tiāq; sanctoꝝ, & laudabile sanctoꝝ petitionū a se postulato
 rū desiderū, cōsentaneūq; his sacratiōre habitum. Est em̄ &
 hoc di

2, Corin. I.

Iohan. 17.

Damascenus.

III

Damascenus.

Dionysius.

De ueneratione Sanctoru e

hoc diuinis sancitū iudicijs, ut diuina munera, ijs q digni sunt sumere, decētissimo p eos tribuātur ordine, q ea tradere non sunt indigni. Hanc si qs spernat sacrosanctā disciplinā, atq in felici elatione seductus, dignū se diuina arbitret, familiaritate sanctosq despiciat, hic certe si petitiones indignas deo, neque sacras postularit, intētoq careat diuinorū desiderio, sibiq ipsi cōsentaneo, imperita postulatione p seipm nunq potiel. Hec Dionysius. ¶ Q si qs obiecit, beatū patrē inibi uerba face- III re de sanctis, hāc adhuc agētibus uitā, qs oñdit eē sollicitādos ab alijs, ut pro eis deū pcent, nō aut de se, q hac uita sunt exempti, & regno cœlesti nūc potiunt, de qbus tñ solis, hic fit p tractatio. Esto id, sed nōne ex eo qd proponit illic Dionysius protin° recte cōficii idipm qd hic proponimus. Si enī orandi sunt sancti uiri, adhuc mortali corpore & corruptibili (qd ag grauat animā) circūdati, a peccati cōtagio nō oīno alieni, & q a grā dei quā hnt excidere pnt, atq a uirtute prolabi ad iniquitatē, nōne potiore iure & illi sunt orādi, q iā corpe soluti, uite ppetuæ sunt in cœlo participes, nulla prorsus peccati macula coingnati, qq; amplius ad uitia nō pnt decūbere. Quis (oro) dubitauerit, & gratiores eē deo & efficaciores horū pces, cui iā indissociabilr sunt cōiūcti, in cuius cōspectu assidue cōsistūt, flagrātes ardētissimo illi° amore, q nunq elāguescet, fruentescq ppetua dei uisione, a qua nunq diuellent. Sed hac de re, latior in sequētibus locis futur° est sermo. ¶ Porro has tres y causas aū dictas, B. Bernardus in uno sermone de festo oim Bernardus sanctorū, ita paucis cōstringit. Fidelis sermo & omni acceptione dignus, ut qs solēni ueneratione prosequimur, etiā simili cōuersatione sequamur, qs beatissimos pdicam°, ad eorū beatitudinē tota aueritate curramus, quorū delectamur pconijs, subleuemur eorū patrocinijs. Nec sane parū infructuosa inuenit memoria festiua sanctorū, lāguorē, teporē, errorēq depellēs, cū eorū intercessione, iuuēt infirmitas nra, cōsideratiōe beatitudinis, excitei negligentia nra, ignorātia quoq nra, ipsorum erudiatur exempls. Hæc Bernardus.

¶ Duos errores adinuicē oppositos, quondā pullulasse, circa sanctorū pro hoibus orones, Cap. VII.

Inueniunt